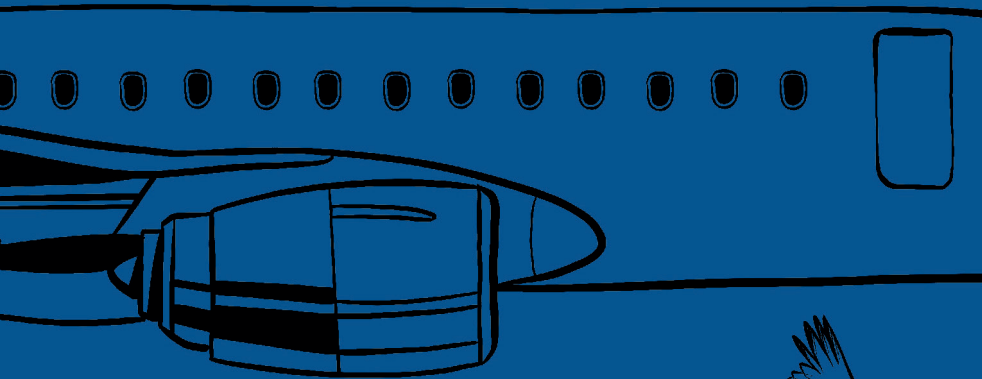

el col·leccionista

Tots els Contes 1998-2009

Miquel Bezares

L'ultralleuger i l'advent

L'endemà de la mort de Natàlia mossèn Llorenç em digué que havia de fer una cosa per ella:

—Encara que mai no hakis posat un peu a l'església, se m'ocorre una bona manera de retre-li memòria.

El pare Llorenç sempre havia respectat que el marit d'una de les seves feligreses més devotes fos un descregut, i en la meua commoció no hi havia lloc per a la resistència. N'era perfectament conscient, que el capellà aprofitava la dolorosa ocasió per utilitzar-me, en proposar-me que l'ajudàs en la redacció del Full parroquial, l'edició del qual havia estat suspesa dos mesos abans, quan l'antic mestre del poble havia sucumbit finalment a la cirrosi que la perseverança a visitar la taverna els darrers anys li havia provocat. Vaig comprometre'm, doncs, a redactar els textos seguint les instruccions, quant al contingut, que em faria arribar el mossèn, un home que no és dotat, precisament, del do de la paraula, cosa que els parroquians poden comprovar cada diumenge. El primer Full sortí publicat passades dues setmanes, després d'acordar-

ne el contingut en una reunió que, el dimecres de cendra, havíem mantingut davant del darrer tassó de vi previ al dejuni quaresmal que, òbviament, només ell havia de servir. Desconec la veritable acollida entre els parroquians d'aquell primer exemplar, tan esperat per algunes de les beates més minucioses, però de jutjar-ne el succés per l'entusiasme amb què el capellà celebrà el meu encarcarat estil hauria trobat pocs motius per a desempallegar-me del compromís.

Passats aquests darrers mesos hauria potser de reconèixer que l'home no tingué una idea tan forassenyada. L'encàrrec em manté ocupat amb una tasca que no m'implica gens espiritualment, atès que no em crec ni una de les paraulles que escric, i aprofit les trobades amb el capellà per parlar de Natàlia. És, de fet, l'única persona que s'ha ofert a mi d'una manera natural perquè hi verbalitzi el record, i l'única amb qui puc trencar, periòdicament, l'isolament en què visc, aquí a la masia. Mai no he sabut parlar sol, i és rigorosament sol que em sé des de la pèrdua.

Hi ha, tanmateix, en les nostres converses sempre una zona obscura. Al començament em resultava molt difícil d'entendre que una persona tan avesada a l'agonia manifestàs una tal resistència a parlar de la malaltia; que no pogués endinsar-se en els darrers i dolorosos dies de Natàlia sense refugiar-se en el tòpic i en el lloc comú, en la voluntat del seu déu i en la seva fe. Ara, però, cada cop que la deriva dels meus mots ens porta a aquelles infernals setmanes diria que el pobre home tem, realment, que la seva fe pugui ressentir-se'n, i que s'hi ha d'agafar ben fort, fort perquè no li fugi, fort per no perdre's.

Aquest matí ha vingut a veure'm. Cal preparar, m'ha dit, un escrit per a diumenge vinent en què es parli del temps de l'advent. Presumia, de manera encertada, que jo no tenia ni idea sobre quin temps és aquest, que no sabia ni quan comença ni quan acaba, i m'ha lliurat un exemplar del Full de l'any passat, per tal que em documentàs sobre el seu significat en el calendari catòlic. Tenia pressa, avui, i mentre s'acomiadava m'ha fet saber que ha arribat a la conclusió que el fet que s'encarregui de la redacció dels textos una persona tan mancada de fe religiosa com jo és una mena de vacuna contra els excessos verbals del llenguatge cristià, tan inclinat a la metàfora, sovint tan incompreensible per als seus fidels. Sí, de vegades em sorprèn, l'home.

Mentre el veia enfilat el camí cap al poble, sota un cel ennuvolat i vermellenc, he pensat de bell nou en l'estiu, en el difícil estiu. Tot just ahir rumiava que n'havia de parlar amb ell, dels calorosos dies de l'estiu. És ara, que ha tornat el fred i que la casa és humida, que persisteixen en el meu ànim les nits d'insomni i de basca. Quan Natàlia vivia, la casa amagava mil racons on la fresca et protegia, però hi significà la seva absència el més infaust canvi climàtic, i se m'hi feu intolerable la calor, aquella calor que hi havia portat la mort. Aquell ofec d'aigua i de set. Li ho volia explicar, però no n'he tingut temps.

He començat, llavors, a llegir els textos que m'ha deixat el capellà perquè m'informàs del que significa l'advent.

Hi trob la inconsistència habitual, paraules sobre un període d'espera i d'esperança, i alguns dels llocs comuns:

l'amor, el regne, l'arribada de l'amic. Tu seràs des d'ara el meu amic, el meu amic que serà gran, el meu amic de sempre, anuncia una de les ingènues pregàries que es proposen per a aquests dies. Tinc al davant els fulls en blanc i m'adon, de sobte, que els animals han callat. Callen com si esperassin alguna cosa. Un cop de vent tanca les persianes de la finestra, i surt a fora perquè tenc l'estranya consciència que el silenci de les bèsties m'hi obliga. Veig, sobrevolant l'alzinar, una ala lleugera de dos colors que s'acosta al camí de la masia. Sembla una joguina, a la mercè d'un capriciós oratge; una joguina sense control i a punt de caure. El seu descens és impetuós, i es regira de sobte el meu ànim. No puc distingir si ocupen tan atzarosa aeronau una o dues persones, i quan l'ingovernable ultralleuger és a tocar del terra una regolfada l'empeny cap a la paret seca del camí de l'entrada a la masia. «Es matarà», pens quan m'adon, finalment, que un únic home hi viatja. Ell aconseguix insospitadament redreçar el vol i menar-lo de nou cap al camí, però no evita que l'aterratge es produeixi amb una violència colpidora. Corr cap al lloc de l'accident. Un dels cans em segueix i m'avança. S'atura al lloc del sinistre i no lla-dra. Quan hi arrib, l'home jeu, bocaterros, sense moure's. La fràgil nau s'ha desfet en fragments d'alumini i tela rebregada, una escampadissa esfereïdora que em fa tenir la temor pitjor.

Hi ha persones que s'han avesat a patir, i jo mai no n'he volgut ser una. Potser és per això que des de la mort de Natàlia no em reconec ni tans sols quan em mir al mirall. Ja la pri-

mera nit sense ella no em vaig veure amb cor de dormir a la nostra cambra. Sempre havíem mantingut una habitació desada per als convidats —uns convidats que gairebé mai no teníem— i aleshores m’hi vaig establir. Ponç ha dormit, des de l’accident, a la que fou la nostra cambra els darrers setze anys, i per primer cop aquest matí m’he estranyat de no veure-hi l’hoste com un intrús. Ell, tanmateix, no ha revelat encara que s’hi senti, com una nosa. Ha tingut per a mi moltes paraules d’agraïment. No li faig preguntes, perquè crec que és una obligació per a mi respectar la seva condició de naufrag. A més, els motius pels quals ha decidit perllongar el seu naufragi a casa meva encara no em són intriga.

La meva temença, en veure Ponç ajagut al costat del malmès ultralleuger, fou ràpidament apaivagada perquè ell, abans que m’hi ajupís per comprovar-ne l’estat, s’aixecà tot sol. El ca entrà en una estranya excitació, a la qual respongué ell amb un somris encara més estrany. No devia ser conscient que acabava de tornar a néixer, i aleshores mirà al seu voltant i hi veié la destrossa. Em mirà, i semblà que llegia en mi l’ensurt i l’alleujament:

—Estic bé. No sé com, però estic bé —digué només.

—¿Pots caminar? —Vaig acostar-m’hi, però vaig veure que no li calia la meva ajuda.

—Sí, sí. Hauríem de treure d’aquí tota aquesta ferralla.

—No pateixis, no passa gaire gent, per aquest camí —vaig fer mentre agafava alguns fragments d’alumini i els deixava a la vorera. Ell intentà col·laborar en la tasca, però hi

havia encara en els seus moviments tentativeig, i vaig proposar-li que anàssim a la casa—. Descansa una mica i trucarem a l'ambulatori del poble. Potser tens alguna ferida interna i caldria que et veiés un metge.

—Estic bé. I si tenc alguna ferida no és a causa de l'accident. Potser sí, que m'aniria bé d'asseure'm una estona —reconegué, però, després.

Anàrem fins a la casa. El ca, que ja s'havia tranquil·litzat, ens hi seguí. Vaig convidar-lo a seure en una cadira de l'entrada, i vaig insistir en la necessitat que es posàs en mans d'un metge. S'hi negà, tanmateix, i expressà llavors una sol·licitud inesperada:

—Aviat farà fosc, i no sé com anar-me'n cap a la ciutat. ¿Que podria quedar aquí, aquesta nit? Estic molt cansat, i demà ja demanaria un taxi.

He de reconèixer que la seva pretensió em desconcertà, i com si ell cregués que així podia facilitar la meua resposta es presentà:

—Em dic Ponç, i si t'és massa molèstia puc trucar ara mateix perquè em vinguin a cercar.

Vaig interpretar la seva gosadia com una conseqüència de l'accident. Li havia d'anar bé descansar, i vaig pensar que jo ja podia anar a cercar el metge mentre ell ho feia, així que li vaig dir que no es preocupàs, el vaig acompanyar a la cambra i, després de demanar-li si volia alguna cosa per menjar, també m'hi vaig presentar:

—El meu nom és Martí.

Els ulls se li tancaven. Jo vaig alarmar-me de nou, en veure que gairebé no podia mantenir-los oberts.

—No pateixis. Només és son. Estic bé. És que no he dormit gaire, els darrers dies. He volat molt i no he dormit gaire —digué com si deliràs. Tingué temps encara de refusar l'ofertament per sopar, i llavors s'adormí, vestit, sobre el llit sense desfer, com si hagués estat curosament anestesiats.

No volia deixar-lo sol, així que vaig canviar d'idea i em vaig decidir per trucar a Frederic, el metge de Natàlia, per tal de demanar-li si li feia res d'acostar-se a casa. Hi tenia una certa confiança, i ell respongué amb naturalitat, malgrat la inoportunitat de l'hora, a la meva petició. Hi ajudà, potser, que vaig procurar no donar-li gaires detalls de la situació:

—Tinc un amic aquí que no es troba gaire bé, i no hi ha manera de convèncer-lo que li convindria que s'ho fes mirar.

—No pateixis, ara mateix m'hi aprop.

Tot just arribat a la masia, Frederic s'interessà per les restes de l'ultralleguer que, malgrat la fosca, havia vist al costat de l'entrada, i quan vaig explicar-li l'accident i la singular successió dels fets que li seguiren s'estigué prou d'emetre cap mena de judici. Sempre m'ha semblat un metge que practica amb una gran habilitat el valuós do de la discreció, i he de reconèixer que la seva lògica, tan simple, fou prou efectiva per tranquil·litzar-me:

—¿Dius que s'ha aixecat tot sol, ha vingut caminant fins aquí i llavors s'ha allitat també tot sol? ¿I que no es queixava de dolor? Estaràs d'acord amb mi que ara dorm plàcidament. Si en despertar-se, demà al matí, té mal enlloc, obliga'l que vengui a l'ambulatori, i li faré una exploració com

cal; però jo diria, per la manera com descansa, que no cal que ens en preocupem gaire —la nostra presència a la cambra no havia tret Ponç del son. Abans que en sortíssim remugà una mica, es girà i ens oferí l'esquena, com dient: «no us molesteu». O, potser: «no em molesteu».

Vaig agrair a Frederic el favor, vaig disculpar-me per l'innecessari viatge i llavors ell rebutjà la meva invitació a una copa de Porto vora el foc. Frissava, em digué calmadament, i en anar-se'n vaig saber que ambdós havíem sentit entre nosaltres l'absència de Natàlia, tan present en el silenci del comiat.

Per primer cop en els darrers mesos no era l'únic habitant de la casa. Una curiosa agitació em sobrevingué, i a l'instant vaig sentir que començava a ploure. L'aigua d'advent és bona per omplir les cisternes, vaig recordar aleshores que havia sentit a dir alguna vegada, i com que no tenia gens de son vaig tancar-me a l'estudi de bell nou per continuar amb la redacció del Full parroquial de mossèn Llorenç. Vivim en l'espera, amb l'esperança activa en el desig de ser alliberats i amb disponibilitat. Cal que hi estiguem atents.

Mossèn Llorenç vingué a veure'm dissabte passat i s'estranyà, d'entrada, de la presència del convidat a casa. Vaig estar-me d'explicar-li els detalls de la seva arribada, i crec que a ell, tanmateix, no li interessà gaire de saber-los, perquè en veure'm tan animat degué calcular, a la seva manera tan simplista, els beneficis i no les objeccions. Em digué una cosa ben curiosa, i exempta, vull suposar-ho, de consciència equívoca:

—Et serà molt bo donar-te als altres.

Avui, segon diumenge d'advent, fa ja dues setmanes que Ponç és a casa. Frederic tenia raó, i l'endemà l'accidentat assegurà que es trobava bé, que només tenia alguns cops sense importància i, tanmateix, es negà a anar a l'ambulatori. Després, encara no entenc ben bé com, vaig acabar convidant-lo que es quedàs a casa per descansar uns dies, i encara hi és. Per a mi és difícil explicar com vam arribar-hi, i no puc dir que ell fos, o que m'ho semblàs, impertinent en l'acceptació de la meva absurda invitació. El fet és que la conversa que manteníem l'endemà, mentre berenàvem, es desenvolupava amb una estranya confiança, amb la naturalitat que hi ha quan dues persones es coneixen des de fa temps. M'hi trobava molt còmode i, sobretot, em feia sentir acompanyat. Així que una cosa ens portà a l'altra. Ell ha reiterat prou el seu agraïment per l'oportunitat que li donava, de manera tan fortuïta, de refugiar-se aquí, a la masia, del que en digué el seu infortuni, sobre el qual fins avui no m'ha parlat. Hi ha hagut aquests dies molts silencis entre nosaltres que no eren gens asprius, perquè, no ho dubt, tots dos coincidíem, amb l'acord que només l'aflicció pot provocar, a agrair-los.

Cal dir que Ponç és un gran lector, i que ha descobert alguns llibres de la meva biblioteca que jo havia ja oblidat. M'ha permès, durant aquestes setmanes plàcides, retornar al passat i reviuire algunes d'aquestes lectures. D'un d'aquests llibres, *El diable al cos* de Radiguet, tractava aquesta nit la nostra conversa quan ell m'ha explicat el motiu de la seva fugida. De cop i volta era com si es decidís a destapar una botella de

vi acuradament envellit; el deixava respirar perquè llavors desprengué totes les seves aromes, llargament retingudes pel vidre, abans del primer glop, dels primers mots:

—Vaig enamorar-me de la dona del meu oncle. Resultà d'allò més fàcil, enamorar-m'hi, perquè la dona del meu oncle és un àngel, i des del primer dia que vaig veure-la vaig saber que havia de ser meva. I no t'estic parlant només de desig, Martí.

Potser esperava que jo digués alguna cosa, però he callat i ell s'ha acomodat en el meu silenci, perquè tot seguit ha continuat dient les seves ferides:

—El meu oncle és un home admirable, amb qui havia mantingut sempre una magnífica relació, sobretot des que els meus pares moriren, quan jo tenia només onze anys, i ell es feu càrrec de la meva germana, Imma, i de mi. Assumí el paper del seu germà, el meu pare, amb qui sempre m'ha dit que tenc semblança, i ens acollí a casa seva. Ocupà amb generositat i amb amor l'abisme que la desgràcia obrí als nostres cors. La seva primera dona havia mort poc temps abans, i ell es dedicà a nosaltres d'una manera apassionada. Fou gràcies a ell i al seu esforç que Imma i jo, que som bessons, vàrem poder anar a la universitat, i per pagar-nos els estudis ell hagué de treballar més del que li calia i, sobretot, hagué de viatjar molt. Durant els cursos de la carrera el vèiem poc, i entre la meva germana i jo ens organitzàrem per assumir les tasques domèstiques i per administrar amb cura els diners que ell podia invertir en la nostra formació —Ponç ha interromput el seu relat i m'ha mirat, abans de continuar—. D'un d'aquests viatges tornà

un dia amb Lola, tot just el mes que jo em llicenciava, ara fa sis anys. L'havia coneguda a Berlín, on ella treballava d'intèrpret a l'ambaixada espanyola. S'havien anat veient els darrers anys, sembla, cada cop que l'oncle visitava la ciutat alemanya, i al final ell l'havia convençuda de tornar al país i d'instal·lar-se, tots dos, a Barcelona. Van casar-se al setembre, i jo vaig haver de viure, durant tres anys, en silenci el meu amor improbable. En silenci i amb un dolor insuportable. Perquè Lola estava completament entregada al meu oncle, i semblava que tenia ulls per a mi, només, com es tenen ulls per a un fillastre, tot i la poca diferència d'edat que hi ha en realitat entre nosaltres. Les seves manifestacions d'afecte, que eren constants tant amb mi com amb la meva germana, resultaven perilloses com la pólvora, i jo tenia les butxaques plenes de llumins. Havia de fer-me lluny de la parella, vaig dir-me; deixar de veure'ls a diari; treure'm de sobre aquella evidència de la felicitat que esdevenia, per a mi, la representació exacta de la dissort. La meva germana tingué aleshores un fill d'un home que desaparegué de la seva vida tot just s'assabentà de l'embaràs, i jo me'n vaig anar a viure amb ella al pis que havia estat dels nostres pares. El meu oncle no s'ho va prendre gaire bé, que ens n'anàssim de casa seva. Lola li feu costat, i la seva insistència a evitar la nostra marxa era encara més dolorosa per a mi, que havia de lluitar cada dia per no dir-li els meus sentiments, la meva passió desmesurada.

S'ha aturat un moment, i m'ha demanat si volia alguna cosa per beure. Li he dit que sí; ell s'ha aixecat, ha anat a la cuina, i n'ha tornat amb una botella de grapa i amb dues

copes. Me'l mirava, i he pensat que m'he avesat a veure'l com es mou, a casa meva, com si fos a la seva. Ens hem begut una primera copa intensa que hem assaborit amb calma. Llavors ha continuat:

—Passaren, després, dos anys. Vaig aconseguir un bon treball, i vaig dedicar-me a ajudar Imma, que al seu temps es lliurà en cos i ànima a Pau, el seu fill. Vèiem Lola i el meu oncle de tant en tant; amb més freqüència la meva germana que jo, que feia, evidentment, tots els possibles per evitar les trobades, reduïdes a les dates assenyalades al calendari de les quals difícilment pots escapar-te. A la infelicitat per no poder tenir-la va sumar-se, llavors, el sentiment de culpa que congriava respecte del meu oncle, a qui no podia explicar els motius de la meva fugida, i el qual havia de viure la meva distància com una mena de mutilació —ha tornat a aturar-se, com si li faltàs la paraula precisa per continuar. La veu no li havia tremolat fins aquest moment, quan ha encès una altra cigarreta.

—Llavors el meu oncle començà a viatjar de nou. Després del casament havia suspès les seves sortides, però les reprengué, sense una necessitat aparent, ara fa un any, i Lola es trobà, de sobte, empesa a molts dies de solitud, dies que decidí que havia d'esmerçar a intentar recuperar, per al seu marit, els dos fills que ell no entenia com havia perdut. Fou així que ella s'acostà a Imma i a mi. Començà a visitar-nos amb molta freqüència. Quedava gairebé cada dia a sopar amb nosaltres. Molts dels vespres era ella qui cuinava. S'encarregava de Pauet els horabaixes que Imma tenia treball, i quan la

meva germana i el seu fill se n'anaven a dormir, sovint ella i jo quedàvem a la cuina, asseguts a taula, bevent vi i parlant: coneixent-nos verament l'un a l'altra. No fou gaire difícil entrar en el territori de la intimitat, i si t'he de dir la veritat, Martí, no hauria gosat imaginar, durant totes aquelles nits d'insomni i de desigs insatisfets que havien passat des que l'oncle l'havia introduït a les nostres vides, que havia de resultar finalment tan fàcil posseir-la i que ella se'm lliuràs. No fa, d'això, ni un mes, i des d'aleshores que la meva passió és un infern.

En sentir les seves darreres paraules he fet un gest, de manera absolutament involuntària, d'incomprensió. M'ha semblat que no se n'estranyava, i que amb un subtil i lleu moviment del cap em donava a entendre que tot seria aclarit. No havia d'explicar, avui, gaire cosa més, com si volgués evitar els detalls. Com si no sabés com fer-me avinent la condició del seu dolor sense l'expressió crua, la descripció del sentiment esqueixat:

—Hi ha moments, Martí, que no poden oblidar-se, que es fixen a tu amb una força inexplicable i que potser només la mort sap resoldre. Quan l'ultralleuger queia, l'altre dia, a les portes de casa teva, ni tan sols vaig pensar que potser se m'acabava la vida, perquè tots els meus pensaments, mentre el vent amenaçava de treure-me-la, eren per a la nit que vaig tenir-la i que vaig perdre-la. Aquella nit —ha fet una pausa, de nou—, els nostres cossos eren encara estremits, i jo em sentia tan afortunat, tocat d'una felicitat clara, immune als temors, incansable a les carícies. Li recorria amb els dits el ventre nu quan em mirà i, amb una fermesa que mai no podré entendre

d'on va treure, sentencià: «Ponç, aquesta serà l'única vegada» —l'home tenia el ulls plorosos, feia una estona ja que en tenia el presagi, i li he posat una mà sobre l'espatlla i he pensat en Natàlia, que sempre em deia: «les persones ja no es toquen gaire».

Per al Full parroquial d'aquest tercer diumenge d'advent, mossèn Llorenç m'ha proposat com a lema: comparteix el que tens. Aquesta setmana m'ha costat molt, d'escriure els seus textos, i pràcticament li he hagut de demanar que me'ls dictàs, cosa que l'ha obligat a venir gairebé a diari. Ponç s'ha reclòs, molts d'aquests dies, a la cambra, amb l'única companyia d'alguns llibres, però en arribar el vespre no havia perdut les ganes de parlar. Ni d'escoltar-me.

Tot el que em deia aquests dies el capellà per consignar al Full em semblava, tanmateix, especialment il·lusori. Tanta confiança en la fe per superar el dolor se'm fa intolerable, de vegades. És clar que si m'aturàs a pensar en el que em demana que escrigui l'home potser mai no hauria acceptat d'ajudar-lo. Visquem sempre contents, que el món necessita l'alegria de la fe, repetia ell cada dia, un moment o l'altre, i llavors divagava sobre el seu déu de l'amor. Ahir tornà amb la cançoneta: visquem sempre contents, no com la gent simple, sinó com aquell qui sap la foscor i sap el dolor, sap l'angoixa i el tremolor, i ha trobat en la fe la llibertat i la resposta al sentit de la vida. Jo me'l vaig mirar, després de repetir-li el llarg i espès paràgraf que tancava el seu editorial, que redactam sempre

conjuntament per enllestir la publicació. Devia llegir en el meu posat alguna cosa semblant a la desaprovació. Somrigué nerviós, i inicià un comentari que mai no hauria esperat d'ell:

—Potser si tinguessis fe hauria estat més fàcil per a tu...

No acabà les seves paraules, perquè abans de fer-ho s'adonà que havia traspassat una línia invisible que era límit i que podia provocar més que dolor. Diria, en defensa de l'home, que es veié que se'n penedia de manera immediata. No calia, és clar, que acabàs de parlar: jo sabia perfectament el que em volia dir i, realment, no volia que m'ho digués, perquè temia que la simpatia que li tenc pogués quedar-ne afectada. Em demostrà que també n'era conscient, perquè abans que jo sabés com replicar-lo canvià de tema:

—¿I el teu amic, que no hi és, avui?

—No sé si és ben bé el meu amic —vaig respondre, i aleshores vaig explicar-li, per distreure'm de l'amargor que la seva inversemblant pretensió m'havia provocat, com havia arribat Ponç a casa. Vaig ometre, per respecte al convidat, els motius exactes de la seva aflicció, però la informació que vaig donar-li fou prou perquè el capellà gosàs encara cavil·lar:

—Es pot dir, doncs, que us uneix la pena.

Avui no ha vingut a veure'm, i Ponç ha tingut una presència a casa més visible, més oberta. Aquest matí fins i tot m'ha ajudat a arreglar els animals i a collir algunes cols. Abans de dinar, li he dit si volia acompanyar-me al poble, i m'ha sorprès amb una resposta afirmativa. No havia volgut sortir cap dia de casa, encara, i abans que jo pogués manifestar-li la

meva satisfacció ha afegit una demanda que havia encara de dilatar la meva sorpresa:

—I si no et fa res, abans d'anar-nos-en m'agradaria fer una trucada a la meva germana.

Era la primera vegada, que jo sabés, que utilitzava el meu telèfon. Disposava d'un mòbil, ja m'ho havia dit uns dels primers dies, que feia dues setmanes que no tenia bateria (se n'havia deixat el carregador a casa), i que, tanmateix, crec que no arribà a utilitzar després de l'accident. He tornat a pensar en tot el que desconec de Ponç i de la seva situació actual. ¿Què deu saber-ne, la seva germana, dels motius de la seva partença? ¿I de Lola, com se'n va acomiadar? Sé d'ell que els havia dit que se n'anava amb l'ultralleuger a fer una ruta pel cel del país que havia preparat temps enrere. Havia calculat els itineraris que podia realitzar d'una pista a una altra, amb l'objectiu de recórrer-ne gairebé totes les comarques. La massia és a només sis quilòmetres d'un dels aeròdroms on tenia prevista una aturada tècnica. Supòs que no l'esperaven enlloc, el dia de l'accident, però també m'imaginava que la seva germana, el seu oncle i Lola s'haurien estranyat tots aquests dies de no tenir-ne notícies. Després de dinar me n'havia de donar clarícia.

Ha parlat, doncs, amb Imma, i llavors l'he vist certament més animat. Hem anat al poble caminant. Feia un dia clar i de temperatura agradable, i em fa l'efecte que la passejada ha estat d'allò més reconfortant per a tots dos. Ponç és, pel que es veu, un home de ciutat, i no parava de demanar-me què era aquell arbre o quina era aquella flor. Quan hem

estat al poble, hem fet un aperitiu a la taverna, on hi havia mitja població. L'altra mitja devia ser a missa. Després hem tornat a casa, i Ponç s'ha ofert a fer el dinar:

—Ja t'ajudaré —li he dit.

—No cal —ha replicat amb fermesa. L'he deixat una estona sol a la cuina, temps que he dedicat a encendre foc a la xemeneia.

Ha cuinat un arròs amb els bolets que ha trobat al rebost, mitja ceba, formatge sec i una bona dosi de mantega que ha estat deliciós, i del qual ens hem acabat dos plats per-hom. Li he fet saber que n'havia gaudit, a les postres, i ell ha comentat:

—D'una cosa semblant a això en diuen un *rissotto*. Amb un bon brou hauria estat encara més bo.

Ens havíem begut una botella de vi, mentre menjàvem, però n'hem obert una altra i ens hem assegut al davant de la llar de foc per assaborir-la amb una plàcida embriaguesa.

Aleshores ell, de manera inesperada, ha posat termini a la seva estada a casa:

—La setmana vinent vindrà la meva germana a cercar-me. Tornaré a Barcelona i ja no et molestaré més.

El vi havia fet el seu efecte, però he de dir que no m'han agradat les seves darreres paraules. Eren, òbviament, sobreres. Tenia la certesa que els dies passats havia quedat prou clar que jo agraiïa la seva presència a casa, i que no li havia donat cap motiu perquè se sentís un intrús. Jo no havia hagut de fingir, i presumia que la seva naturalitat a acceptar

la invitació i a prorrogar-ne les condicions era igualment sincera. Ell s'ha adonat de la meva contrarietat:

—No volia ofendre't. No sé per què he usat aquestes darreres paraules. Potser m'he deixat endur pels tòpics. És que, si ho pens bé, em resulta ben estrany, tot plegat. Que tu convidassis un desconegut a casa teva i que jo ho acceptàs no deixava de tenir el seu risc, em sembla. Al capdavall, però, em meravella la facilitat amb què m'he trobat tan bé, aquí, amb tu, i puc assegurar-te que no he percebut en tu cap sensació contrària. Te n'estic molt agraït, de l'oportunitat que m'has donat de prendre distància, que no d'amagar-me, del meu dolor.

Li espurnejaven els ulls. M'ha emocionat la seva disculpa, altrament innecessària, i aleshores li he parlat de Natàlia:

—La meva dona sempre em deia que jo era una persona poc sociable. El fet mateix de viure aquí, aïllats, fou una mena d'imposició per part meva quan ens casàrem, una condició que ella probablement acceptà perquè m'estimava, però de la qual no vaig arribar a saber si mai es penedí. Els seus darrers dies, de fet, quan ella tenia ja consciència que el final s'acostava, no deixava d'insistir que jo havia de tornar a viure al poble, on vaig néixer i on encara tenc una casa. Patia pel meu futur sense ella. El dolor la consumia, i patia per mi, patia més per mi que per ella mateixa.

—Estimar-se així és bell —ha fet ell, emocionat.

—Potser sí, però també és terriblement dolorós —he mussitat, gairebé sense pensar-m'ho.

—¿Què vols dir?

Verbalitzava, després de tant temps, un retret destinat a Natàlia:

—Ser estimat d'aquesta manera és una responsabilitat molt difícil de suportar. És impossible correspondre aquest amor; tenir resposta per a una persona que s'està morint i que t'estima tant que només pensa en tu i en el teu benestar. És impossible, perquè l'única situació que igualaria la seva generositat és la teva pròpia mort, però no en tens sortida: no pots renunciar a viure, perquè faries el contrari del que se t'exigeix. Del que vol, en la seva agonia, que facis. Un amor com aquest és bell, sí, però l'abisme en què et deixa la seva desaparició és molt fondo, massa fondo i massa fred.

Ho he dit amb una serenor que, fins i tot a mi, em sorprenia. He mirat Ponç i encara se m'ha fet més estrany saber-me esbossant un somriure que no era amarg, ni era trist, ni era evasiva. Com si fes molt temps que hauria d'haver dit aquestes paraules. I com si, en dir-les, en deixar-les escapar, alguna cosa dintre de mi s'alliberàs: una imatge de mi mateix que es despenia del meu cos i se m'encarava, i em posava la mà sobre els cabells i em deia: «ara tot anirà millor, ara deixa't anar, estima el que has tingut i obre't al que ha de venir». Era Ponç, però, qui s'aixecava i, sense dir res, s'acostava a mi i em besava als llavis, breument, però sense reserves, i llavors tornava a asseure's a la butaca i, després d'una mirada de reconfortant complicitat, feia un llarg glop de l'última copa de vi d'aquesta nit.

Aquesta darrera setmana Ponç ha dormit amb mi a la cambra dels convidats. No ens hem fet gaires preguntes, però els nostres cossos han tingut per a nosaltres moltes respostes. La presència, als meus pensaments, de Natàlia ha estat menys constant, però de tant en tant recordava el seu cos. El coneixia molt bé, el cos de Natàlia. Sabíem, després de tants anys, com provocar-nos plaer. Sempre havia cregut que els amants d'un mateix sexe tenen la fortuna de saber el cos de l'altre d'una forma més clara, de conèixer-se amb més facilitat, per dir-ho d'alguna manera. Evidentment, m'equivocava. L'amant ha de descobrir, tanmateix, els plaers de l'altre. La veritable passió és, ara me n'adon, en la trobada, en la individualitat que és cada un de nosaltres en sentir plaer. En el plaer sentit perquè se'n dona i perquè se'n rep. Aquesta és la meva primera experiència amb un altre home, no així per a Ponç, que m'ha comentat que en el passat ha tingut relacions amb amants ocasionals de tots dos sexes. Fins enamorar-se de Lola, ha remarcat llavors. La major sorpresa per a mi ha estat, tanmateix, comprovar que aquestes darreres setmanes m'havia mirat amb desig el cos bell i fràgil de Ponç, però que no ho havia volgut reconèixer. N'havia estat cec. O amb els ulls embenats. Ell en feu caure la bena amb la mateixa espontaneïtat amb què es quedà a dormir a casa el dia que arribà, caigut del cel, caigut del seu particular infern.

Ponç m'ha confirmat avui que torna a la ciutat. Esperam davant del foc, ara, la seva germana, i tant ell com jo estam, sembla, d'allò més tranquils. No tenc cap temor, perquè pens que avui no acaba res. Tampoc no sé si res no ha començat.

—Si vols, potser algun dia podria venir a la ciutat. A veure't —dic, llavors, amb calma.

—M'agradaria molt. I et faria bé, em sembla, sortir una mica d'aquí. Sortir de tant en tant, si vols, i tornar a casa en cansar-te'n... —pens en Natàlia, en sentir els seus mots.

—Vaig a veure el xai —hem decidit preparar un bon dinar per a Imma i per al nin, que no han de trigar a arribar. Mentre vaig a la cuina, Ponç atia el foc. Obr una botella de vi i li'n port una copa, després de comprovar que la carn és gairebé cuita, i humida, com cal.

—Demà mateix diré a mossèn Llorenç que comenci a cercar-se algú altre que pugui fer-se càrrec del Full —faig llavors. Ponç em mira, i assent amb el cap, però no don importància al seu gest—. Vull tornar a escriure. Em sembla que escriuré una novel·la. Fa molts temps, que no produesc res, i em fa l'efecte que ara n'és el moment.

Sentim els cans que lladren, i el soroll del cotxe que s'atura al davant de la porta de casa. Ens aixecam i sortim a l'encontre de la família.

La semblança d'Imma amb el seu germà és extraordinària. El cabells, que porta llargs, es revelen arrissats, i els seus llavis són més prims que els de Ponç. Tenen els mateixos ulls, però no la mateixa mirada. És preciosa, pens, i la seva bellesa em fa tenir un desig més gran del cos de Ponç. Hi ha en la fesomia de Pau alguna cosa del seu oncle, no sabia dir què, que me'l fa present en el gest més insignificant.

Han arribat tots dos una mica cansats, però Imma assegura que sortir de la ciutat ha estat tota una aventura

per al seu fill, i es mostren alhora alegres i encuriósits. El nin s'entreté jugant amb els cans, als quals no té gens de por, i allargam vora el foc l'aperitiu abans de dinar. Seiem a taula, llavors, i tot són afalacs per al cuiner. Certament, la carn m'ha quedat al punt, saborosa i tendra, i menjam amb delit i en un ambient distès, estranyament calmat. Ja a les postres, tots percebem que Pau té són, i jo propòs a sa mare que el porti al sofà de la sala, al costat del foc, perquè dormi una mica. Quan ella torna, i gairebé abans d'asseur's de nou a taula, s'adreça a Ponç amb una notícia inesperada:

—He parlat amb Lola. Diu que ha decidit proposar a l'oncle Pere d'anar-se'n a viure a Berlín una temporada.

No sé interpretar la silenciosa reacció de Ponç. Desconec si hi ha en el seu ànim, sobtadament torbat, contrarietat o tristesa. No sé si aixecar-me i anar a veure la criatura, però, abans d'iniciar cap moviment, Ponç posa la seva mà sobre el meu braç, com dient-me: «no et moguis». Imma repara en el gest del seu germà, i m'adon que no se n'estranya gens, com si pogués veure-hi, molt millor que nosaltres mateixos, el lligam que s'ha creat entre ell i jo, aquestes darreres setmanes. Encara, però, Imma ens ha de sorprendre:

—Crec, a més a més, que serà bo per a vosaltres, que us faceu enfora l'un de l'altra. No pot portar-te més que dolor, una relació com aquesta. ¿Que no ho veus, que ella es deu a l'oncle i que mai no serà teva? —Imma no espera, és clar, resposta a la seva pregunta, ni oposició a la seva cruesa.

Admet que no m'imaginava que la conversa pogués prendre aquest caire, i que l'evidència que Imma no ignora

la passió del seu germà per Lola m'ha vingut de nou. No es pot deduir, dels seus mots, que sàpiga els termes exactes que provocaren la fugida de Ponç, però la simplicitat i la rotunditat amb què s'ha expressat em fan veure que hi ha entre els dos germans una relació ben íntima, un pont difícil d'esbucar. Ponç reacciona finalment, amb una enteresa que em sembla admirable:

—Ho sé, Imma. Creu-me, que ho sé. I no cal que pateixis, que si he quedat tots aquests dies aquí és perquè havia de prendre una decisió, i ja l'he presa... —em mira, i li torn la mirada. M'agradaria dir-li que les seves paraules no em feren, però no ho faig, i vull convèncer-me que sap que no em dol que li manifesti a la seva germana un únic motiu per haver-se estat a casa meva.

Ponç s'aixeca de sobte i tanca la conversa amb una altra pregunta:

—¿Que voleu una grapa?

—Jo no, gràcies, que després he de conduir —fa Imma, que accepta la cloenda amb un posat d'alleujament.

—Jo sí, però ja hi vaig jo, a cercar-la —m'aixec, abans no es mogui Ponç. Ell, tanmateix, em segueix fins a la cuina. Un cop allí, em fa un bes als llavis i, en prendre jo la botella de grapa, em diu:

—¿Tot anirà bé, oi?

—Sí —responc amb fermesa, i anam cap al menjador, on Imma ens rep amb un somrís clar i net als llavis.

Cap a les sis Pau demana al seu oncle quan tornaran a casa, i la mare del nin em mira:

—Crec que és hora que comencem a partir.

—Sí —confirma el seu germà. S'aixeca i se'n va cap a la cambra a agafar les seves coses. En dos minuts és de nou al nostre costat, amb la motxilla a l'esquena, preparat per anar-se'n.

—¿Per què no vens a passar el Nadal amb nosaltres?
—em demana aleshores Ponç.

No sé què he de respondre-li. La seva germana ha acompanyat el nin a alguna banda de la casa. Som un davant l'altre:

—No cal que et decideixis ara mateix. Nosaltres t'hi esperam, tanmateix. Jo t'hi esper. No sé, potser coneixeràs l'oncle —dubta un moment, i llavors hi afegeix:— i Lola. Però si no vens, ho entendre —se'l veu sobtadament desconcertat. Vull ajudar-lo:

—Ens veurem aviat. Si no és per Nadal serà una mica més endavant. Però ens veurem, t'ho asseguro.

Ell em passa la mà pels cabells, i jo sent un estremiment que és pau, que és desig i que és confiança.

Som a les portes de Nadal, la festa que ens omple de joia i d'esperança perquè celebrem l'inici de la nostra salvació, em dictà fa uns dies mossèn Llorenç per a l'editorial del Full d'avui, quart diumenge d'advent, i jo confirm, en el meu interior, l'íntima convicció que a partir de demà mateix no escriuré res que no em pugui creure.

Fa fosca, ja, i ressegueixo amb els ulls entelats els llums vermells del cotxe que allunya de mi Ponç, Imma i Pau, de camí cap a Barcelona. No han desaparegut del camí, enca-

ra, quan uns altres llums, blancs, s'hi creuen, augmenten, i il·luminen l'entrada al camí de casa. Reconec el vehicle de mossèn Llorenç, el qual, un cop aturat, en surt i s'acosta a mi amb un posat seriós que no amaga cap tragèdia:

—Tenc bones notícies per a tu —fa ell abans que jo pugui alarmar-me—. La setmana vinent vindrà algú a substituir-me a la rectoria, i potser no caldrà que tornis a escriure res més per al Full parroquial.

—¿Te'n vas? —deman, atònit.

—Sí. No te n'havia dit res perquè esperava la confirmació del bisbat. Finalment han accedit a enviar algú altre a la parròquia, i jo podré fer el que realment em ve de gust.

S'havia imposat a si mateix una total discreció respecte de les seves intencions i ara que n'anuncia la resolució, en el seu to de veu veig que se sent alliberat d'un pes feixuc:

—Me'n vaig al Perú. Vull canviar una mica d'aires, i allà crec que em sentiré una mica més útil. Potser és el que escau a la meva fe, en aquest moment.

No puc dir que la darrera afirmació del capellà em sorprengui, i li desig tota la sort del món. Rebutja una darrera copa de vi vora el foc, perquè vol anar a acomiadar-se personalment de totes les famílies de la comarca amb qui s'ha relacionat aquests anys. Les seves darreres paraules són per a Natàlia i són també per a mi:

—Resaré per la seva ànima. I resaré per tu, Martí.

El noi de les algues

Era puntual com és puntual el desig. Sortia sempre del mar i jo mai no l'havia vist arribar a la platja. Sempre s'acostava a la zona de les algues i s'hi ajeia. No s'hi ajeia, no: s'hi deixava caure, exhaust, i mai no hi vaig veure ni roba, ni bossa, ni tovallola. L'esquena li quedava tatuada de tires marronoses, però llavors tornava a l'aigua i a desaparèixer. Tenia el cos d'un home, però es veia que era una criatura. Jo, cada cop que en descobria la presència, em resistia a desitjar-lo. És massa jove, em deia.

Era puntual. Cada dia a la mateixa hora i al mateix lloc. No es mostrava gens pudorós, i exhibia la seva nuesa amb una naturalitat inequívoca. Jo hauria jurat que mai no s'adonava de la meua presència, cada dia a la mateixa hora i al mateix lloc, fins que un dia, ara fa dues setmanes, se m'acostà i em parlà:

—M'imagín que no, però no deus portar vinagre a sobre —la seva veu no deia, tampoc, la seva joventut.

Sempre em duia el dinar a la platja. Aquell dia m'havia preparat una amanida, amb què havia emplenat la carmanyó-

la, i sí, miraculosament, portava una botelleta amb oli i una altra amb vinagre dins de la bossa.

—De cop i volta m’he vist en una mar de meduses — em mostrava una ferida insignificant en un dels braços—. No és que em cogui gaire, però he sentit a dir que és bo de posar-hi vinagre.

—Em sembla que sí, que puc ajudar-te —no es mostrà gaire sorprès, mentre jo cercava dins de la bossa el flascó amb el vinagre.

No se n’escampà tot el contingut sobre la zona afectada, i s’assegué al meu costat. A la seva cara no es veia dolor. Vaig arribar a pensar que tot plegat havia estat una excusa per acostar-se a mi i donar-me conversa. Però durant quinze dies m’havia ignorat del tot, i l’espontaneïtat amb què es movia i parlava no encaixava amb el fingiment.

—Veig que vens ben preparada —digué llavors.

—És que solc dinar aquí —vaig fer, una mica atabalada. De sobte em sentia més nua que mai. Vaig treure de la bossa una camiseta i me la vaig posar. Ell no havia d’interpretar, o no m’ho semblà, el meu impulsu pudor. O simulava una indiferència realment extrema.

Feia esforços per no mirar-li l’entrecoix. Tal com s’havia assegut, amb les cames creuades, em resultava molt difícil mantenir els ulls apartats del seu membre que, en absència total d’erecció, tenia ja una grandària exagerada.

—¿Hi vens sovint, aquí? —em demanà.

—Del juliol al setembre, gairebé cada dia.

—¿Que et fa res, que m'acosti una mica més a tu? No voldria molestar-te. Ho dic només per l'ombra; és que em fa l'efecte que el sol em revifa la ferida —la meva ombrel·la era prou gran per oferir-nos recer a tots dos sense que la seva proximitat fos intrusiva. Gairebé sense adonar-me, tanmateix, vaig moure'm cap a un dels costats del para-sol, i vaig fer-li un gest amb la mà perquè se situàs a l'altre. Tenir-lo així havia d'estalviar-me, vaig pensar, l'excessiva exhibició del seu penis.

—¿I tu, també n'ets assidu, d'aquest lloc? —en coneixia, és clar, perfectament la resposta. No sabia, però, què havia de dir-li. D'una banda, no volia que es mogués del meu costat. No volia que aquell cos esplendorós que irradiava desig s'allunyàs de mi ni un sol mil·límetre. La seva simple companyia em produïa una excitació sexual certament torbadora. De l'altra, em venien ganes de córrer cap a l'aigua, d'escapar-me d'una servitud certa: com si el mar hagués de ser el meu millor refugi.

—Sí, també hi vinc cada dia. Tinc un amic que porta el bar del començament de la platja, al costat de l'aparcament, i li deix totes les meves coses. Sempre entr al mar des d'allí, i m'agrada venir nedant fins a aquest racó. Sobretot, m'agrada jeure damunt les algues.

Després de tantes cavil·lacions, el misteri del noi ja no era tant misteri.

Quan algunes de les meves amistats han qüestionat la meva inclinació a practicar el nudisme, he defensat sempre que l'expressió de llibertat que significa prendre el sol i

banyar-se nua s'ha de situar lluny, o al marge, del desig sexual. Normalment, de fet, ni m'entretenc a observar la gent que m'envolta, quan soc a la platja. Amb el noi de les algues, però, ja des del primer dia que el veia, i no podia treure-li l'ull de sobre, vaig adonar-me que no era fidel a aquest principi, i ara que el tenia tan a prop, que el sentia a prop i interessat per mi, he de reconèixer que les meves conviccions trontollaven estrepitosament. Perquè saber els termes exactes de la seva rutina no havia de minvar-ne gens l'interès, que continuava intacte. Com la irrefrenable volada de la meva mòrbida imaginació.

No, no em podia treure del cap la idea que em follàs. Que em follàs fins a matar-me de plaer. La camiseta que m'acabava de posar era només l'instint primer, la protecció que el meu cervell imposava. Havia de contenir-me, perquè jo no era ni podia ser l'objecte del seu desig. El meu cos no havia de resultar-li atractiu, em deia. M'ho deia i m'ho repetia, i els meus pensaments eren una espiral amarga. Em sentia lletja, mai no m'hi havia sentit tant, però la naturalitat amb què el noi m'exposava a la seva jovenívola i insultant bellesa, a la crua nuesa, havia de provocar en mi la reacció més inesperada, a la qual ell respongué, davant la meva incredulitat, amb la desmesura desconcertant d'una entrega aparentment apassionada.

No em podia treure del cap la idea que em follàs, i no va caldre treure-me-la, perquè ell havia de follar-me, aquell mateix dia, ara fa dues setmanes, fins a l'esgotament. Fins que va buidar-me i va buidar-se. Vaig tenir-hi el sexe que sempre

havia somiat, el sexe que mai no hauria imaginat que pogués ser real, i ell fou l'amant ideal: aquell qui associava totes les meves necessitats, tots els meus desigs. Després de penetrar-me una vegada i una altra jo hauria renunciat a tot el que soc i el que he estat.

Ja, ja ho sé, que us semblo una boja, amb tanta exagerada exaltació. De fet, em sent ridícula només intentant cercar les paraules que expliquin l'amor estrictament sexual que vam fer entre els matolls, rere les dunes. Com si tota jo fos falsedat. Però les coses que em passaren aquell dia foren molt lluny de la mesura. I foren, creieu-me, reals.

La proposta fou seva. Inversemblant i seva:

—¿Anam a passejar?

Tres paraules. Una pregunta simple. ¿A passejar? Jo havia sentit parlar dels contactes sexuals que es tenen al bosc que hi ha rere les dunes de la platja. Algú m'havia comentat que s'hi trobaven molts homes per tenir-hi sexe furtiu i oral. Sexe sense paraules i ocasional. Mentre passejàvem entre els pins i les mates no en veiérem cap, de parella, follant. Però, és clar, al bosc hi havia molts amagatalls.

Caminàvem, doncs, descalços, i se'm clavà al peu l'espina d'una planta mig enterrada en l'arena. Vaig fer:

—Ai!

I ell digué:

—Espera.

S'agenollà, davant meu, per agafar-me el peu i examinar-lo. Jo no m'havia tret la camiseta, però tampoc no m'havia vestit ni amb el banyador ni amb les calces. Vaig posar una

mà sobre la seva espatlla nua i musculada, per mantenir l'equilibri, mentre ell alçava la meva cama i s'acostava el peu a la cara.

—No hi veig pua —digué, quan hagué tret amb la mà l'arena de la planta del peu.

—Deixa-ho estar —eren un segons decisius, no en vaig dubtar. Si els deixa passar sense abaixar la cama, vaig dir-me, ell sabrà el que ha de fer. I sí, va saber-ho. Tenia la meva vulva a tocar dels seus llavis, i s'hi afuà, amb delicadesa i alhora amb vehemència. Ja hi érem. Me n'estalviaré els detalls. Només diré que mai abans no havia tingut un orgasme amb tanta immediatesa. I que fou el primer de tants que en vaig perdre el compte. Perquè ell no parava. Perquè el seu membre enorme no perdia l'erecció, encara que s'hagués escorregut sobre el meu ventre una vegada, i dues, i potser encara una altra.

Vam follar, doncs, fins ben entrat l'horabaixa. Ell es mostrà, durant l'èfimer eternitat que ens tinguérem, totalment concentrat en mi. Jo només vaig distreure'm un cop, quan em va semblar que veia algú rere la soca d'un arbre que ens observava. Sempre n'hi ha hagudes, a la platja, de mirades intruses. I, si hi ha a prop de la costa homes que es miren els cossos nus sobre l'arena i que, fins i tot, en alguns casos, es masturben sòrdidament i impunement, és ben plausible que n'hi hagi que s'endinsen en el bosc a la recerca de les tòrrides escenes de què parla la gent, i que jo mai no podré ja, òbviament, posar en dubte. El fet, però, és que no n'estic segura, que hi hagués algú que ens miràs. I, o vaig perdre'l de vista,

immersa en el cos del noi de les algues, o, simplement, no fou més que una presència imaginada de la meva ment, vulnerable i íntegrament lliurada als sentits.

No em digué el seu nom. Quan se n'anava de bell nou cap al mar vaig demanar-li:

—¿Quants anys tens?

I ell cridà, ja des de l'aigua:

—¿Vint? —la distància em feu dubtar sobre l'entonació de la seva resposta, que jo havia d'interpretar com una pregunta d'allò més enigmàtica.

No vaig demanar-li el nom. Ni ell va interessar-se pel meu. L'edat, vaig voler saber-ne. Quan començà a nedar en direcció a la zona on hi ha el bar vaig restar sumida en l'estupefacció. És massa jove, em repetia. Vull, però, que torni, hi afegia aleshores.

Passaren, llavors, dues setmanes. Jo també era puntual, com el meu desig. De fet, ¿qui havia esperat sempre la seva arribada? Jo, que hi tornava, cada dia, a la mateixa hora i al mateix lloc. Però ell ja no hi compareixia. S'acabava l'estiu, i el matí del quinzè dia m'havia quedat mig endormiscada quan vaig sentir el motor d'una llanxa molt a prop de la costa i vaig incorporar-me per mirar-la. En aquell indret no solen passar gaires embarcacions que facin tant enrenou. Aquesta, a més, estirava un home sostingut per un paracaigudes, que volava a una alçada considerable. Vaig voler veure-hi, a més de cinquanta metres per damunt del mar, el noi de les algues.

Però no, no era el seu cos, el que realitzava aquell vol nàutic. Jo volia que es tractàs d'ell, per tornar a veure'l, encara que fos des d'aquella distància inabastable. Però no ho era. Per molt que ho desitjàs no ho era.

Es podia veure encara el gran paracaigudes vermell i blanc, que s'allunyava cap a l'altre extrem de la platja, quan ell emergí, com una aparició, de sota l'aigua. Hi devia haver deu metres entre el seu cos formós i la meva expectació. Deu metres per al desig, vaig dir-me. Deu metres per tornar a tenir-lo al meu costat. Per poder tocar-lo. Per assegurar-me que és real. Que el que em donà, quinze dies enrere, havia estat real. Ell, però, passà davant meu sense mirar-me. Vaig tenir la sensació que no només ignorava la meva mirada; és que semblava que ni em veiés!

No m'ho podia creure. S'ajagué sobre les algues, com havia fet tants dies abans, i tancà els ulls. Vaig restar, atònita i paralizada, sobre la meva tovallola. ¿Què n'esperava, després d'un encontre tan apassionat? Hi havia pensat, els quinze dies que ell no vingué a la platja. Rere el desassossec per no veure'l hi hagué sempre la inquietud per l'anhelada retrobada: ¿com hi parlaria? ¿Com m'hi sentiria? ¿S'havia de repetir, el sexe desenfrenat del meu millor dia? Me'n vaig fer moltes més, de preguntes, els quinze interminables dies que no vingué a l'arena i a les algues. Cap de les respostes, però, presumia aquella intolerable indiferència.

Potser no tenia dret a esperar-ne gaire cosa, n'era conscient, però, ¿m'havia d'aixecar per acostar-m'hi i dir-li, si més no, el meu enuig per la seva insensibilitat? ¿O l'havia

d'ignorar, jo també, per mentir i demostrar-li que tampoc no havia estat tan important per a mi, el seu cos fenent el meu cos? Em debatia entre una cosa o l'altra quan un soroll eixorador em feu alçar la mirada cap al cel. Era una avioneta blanca que portava al darrere una llarga pancarta de color vermell que anunciava una beguda refrescant. «Vola molt baix», vaig pensar, mentre m'entretenia a resseguir-ne amb els ulls el vol. «És estrany, que voli gairebé a tocar de l'aigua». En tornar a girar-me cap al noi de les algues havia desaparegut. Em vaig aixecar, i el vaig cercar, amb la mirada àvida, en el mar. No hi havia cap nedador a l'abast de la meua vista. I era impossible que s'allunyàs bussejant perquè bé hauria d'haver sortit, un moment o l'altre, a respirar. Vaig intentar mantenir, jo també, la respiració, pensant: «quan acabi l'aire segur que el tornaré a veure, bracejant sobre les ones». Però no. Ni rastre del noi.

De sobte vaig pensar: «és clar, se n'ha anat al bosc». Una espurna d'esperança sacsejà el meu ànim. «¿I si m'espera rere les dunes? ¿I si, tot plegat, no és més que un joc?». Vaig agafar la camiseta que havia desat a la bossa i me la vaig posar. Les meves coses quedaren a la platja. Me'n vaig despreocupar perquè només volia caminar cap al lloc dels meus records més humits. Amb una ànsia creixent el cercava. Amb ànsia i en-debades. Després de recórrer potser cent metres bosc endins, em trobava, el vaig reconèixer de seguida, al lloc on el noi de les algues i jo havíem tingut sexe animal. Em sentia trista, perduda i trista, quan vaig adonar-me que estava plorant.

Tornant cap a la platja vaig creuar-me amb un desconegut. Era un home vell, caminava nu, i el seu rostre em

resultava familiar. Em feu una mirada estranya. Estranya i inquietant. Hi havia als seus ulls potser desdeny. Potser reproacció. ¿O era luxúria? Desaparegué, llavors, rere els matolls. No fou fins que tornava a ser a la platja que en vaig reconèixer, insistint en l'intent de situar-ne el record, la fesomia. Era el voyeur que m'havia semblat veure mentre el noi de les algues i jo follàvem. Així, doncs, potser sí que hi hagué algú que ens observava, aquell dia. Un testimoni.

Vaig estar temptada d'anar a cercar-lo. El noi de les algues podria ben bé no haver existit mai, em deia aleshores ja el meu desfici. Però, potser hi havia un testimoni del nostre sexe salvatge. Un espectador que podia corroborar la realitat. No vaig fer-ho, tanmateix. El sobrecor era aleshores tal que vaig decidir vestir-me i anar-me'n. Fugir d'allí, a corre-cuita. Desaparèixer.

Quan abandonava amb el cotxe la zona de l'aparcament havia ja consigna't, en els meus pensaments, la ferma intenció de no tornar a aquella platja mai més.